

Από το αλώνι στον μύλο

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown



[sporakia_titos_5](#)

Λίγες μέρες αργότερα τοποθέτησαν τα δεμάτια σε μεγάλες θημωνιές κοντά στο κτήμα, σχηματίζοντας έτσι έναν περήφανο πύργο.

- Πεθαίνω από τη ζέστη, παραπονιόταν ο Σοφός.
- Βαριέμαι, ψιθύρισε ο Ποιητής.
- Πρέπει να μάθουμε να έχουμε υπομονή, παρατηρούσε ο Συνετός. Το παιδί που δεν έχει υπομονή να μάθει τα πρώτα γράμματα της αλφαβήτας, δε θα μάθει να διαβάζει. Κι εκείνος που βαριέται να διαβάσει, δε θα γίνει ποτέ σοφός. Όλοι οι δρόμοι που οδηγούν στο ωραίο, στη γνώση και στη χαρά, είναι δύσκολοι στην αρχή.

Μια μέρα του Αυγούστου άκουσαν κοντά στη θημωνιά έναν ασυνήθιστο θόρυβο.

- Μπα! Τι μας περιμένει πάλι; ρώτησε ο Ποιητής.

Δεν άργησαν όμως να το μάθουν, γιατί ξαφνικά ένα χέρι τους ελευθέρωσε από ένα βάρος που είχαν πάνω τους κι έτσι μπόρεσαν να δουν. Λίγα μέτρα πιο πέρα είχαν στηθεί δυο μηχανές. Η μια ήταν ολόμαυρη κι έμοιαζε σαν τέρας. Πιο κοντά στη θημωνιά υπήρχε μια άλλη μηχανή ακόμα μεγαλύτερη, αλλά λιγότερο άγρια. Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε η φωνή του κυρ Γιώργου:

- Είναι όλα έτοιμα; Μπορούμε ν' αρχίσουμε το αλώνισμα; φώναξε σ' έναν μαυρισμένον άνθρωπο, που όλο έριχνε κάρβουνο στη μηχανή.
- Α! φώναξε ο Ποιητής, θα μας αλωνίσουν.

[5c_alonisma1](#)

Δεν πρόφθασε να τελειώσει τον λόγο του, κι ένα παράξενο σφύριγμα ξέσχισε τον αέρα. Η μηχανή βόγκηξε τρομερά. Η μεγάλη ρόδα που είχε στα πλάγια, άρχισε να γυρίζει. Το λουρί που ένωνε τις δύο μηχανές άρχισε κι αυτό να γυρίζει κι έτσι ξεκίνησε και τη δεύτερη μηχανή. Αυτή άρχισε να κουνιέται με τόσον κρότο, σαν να

χτυπούσαν είκοσι σάλπιγγες μαζί.

– Εμπρός λοιπόν, ας αρχίσουμε, είπε ο κυρ Γιώργος.

Κι αμέσως ένας εργάτης ανεβασμένος στη θημωνιά πέταξε ένα δεμάτι. Ένας άλλος έκοβε το δέσιμο κι έριχνε τα στάχυα μέσα στη μηχανή. Εκεί, μια σανίδα τα έπαιρνε με πολύ μεγάλη ταχύτητα και τα κινούσε άγρια, για να φύγει ο καρπός από το στάχυ. Το άδειο στάχυ πεταγόταν μακριά, έξω από τη μηχανή, ενώ τα στάρια έπεφταν από κάτω και στοιβάζονταν σε τσουβάλια.

[5a_sakia](#)

Τα δεμάτια κατέβαιναν με τη σειρά τους από τη θημωνιά. Έτσι ήρθε κι η σειρά των τριών καλών μας φίλων. Αρπάχτηκαν από τη σανίδα, ξετινάχτηκαν και ξαναβρέθηκαν μέσα σ' ένα σακί μαζί με χιλιάδες άλλα αδέλφια τους. Το σακί γέμισε, το έδεσαν και το πήγαν στη σιταποθήκη. Εκεί το άνοιξαν πάλι και άδειασαν το περιεχόμενό του στο πάτωμα.

– Να 'μαστε πάλι, πιο πολλοί! είπε ο Σοφός. Μα έπειτα από τόσα βάσανα...

– Όμως, επειδή περάσαμε αυτά τα βάσανα γίναμε τόσοι πολλοί, είπε ο Συνετός.

.....

Ο μύλος ήταν χτισμένος στην κοιλάδα, κοντά στην άκρη του ποταμιού. Τον έλεγαν «Μύλο της Νιότης», επειδή πάντα τον περιτριγύριζαν τα πολλά και χαρούμενα παιδιά του μυλωνά.

Αυτή τη φθινοπωριάτικη μέρα όλα τα λιβάδια είχαν φορέσει την πράσινη στολή τους. Στον δρόμο που οδηγούσε προς τον μύλο, ακουγόταν το ποδοβολητό ενός αλόγου κι ύστερα δυο παιδικές φωνές άρχισαν να τραγουδούν. Ήταν ο Νίκος κι η Μαρία, που έφερναν με τον πατέρα τους το σιτάρι στον μύλο.

Image not found or type unknown

Μόλις έφτασαν, τους υποδέχτηκαν με χαρούμενες φωνές τα παιδιά του μυλωνά. Οι μεγάλοι πήραν τα σακιά με το σιτάρι και τα άδειασαν σ' ένα μεγάλο δοχείο, στο πάνω μέρος του μύλου. Από κει ένα-ένα τα σποράκια γλιστρούσαν στις μεγάλες μυλόπετρες. Σύρθηκαν προς τα κάτω, θρυμματίστηκαν, έγιναν σκόνη. Ξαναβρέθηκαν όλα τους σαν άσπρο και λεπτό αλεύρι σ' ένα σακί, ενώ οι φλούδες τους γέμιζαν ένα άλλο σακούλι.

– Να το αλεύρι! Μ' αυτό η νοικοκυρά θα ζυμώσει το ωραίο ψωμάκι, είπε ο μυλωνάς στον κυρ Γιώργο. Και το ψωμί είναι ζωή!

– Ωστε λοιπόν, ζούμε ακόμη; ψιθύρισε ζαλισμένος ακόμη ο Ποιητής. Δίκιο είχε ο Συνετός, που έλεγε ότι θα φανούμε πιο δυνατοί από τον θάνατο.

Σήμερα ο θερισμός και το αλώνισμα είναι εργασίες που γίνονται συγχρόνως, από μεγάλες μηχανές, τις **θεριζοαλωνιστικές**.

Εικόνες: Μαρίνα Ξυνού

%starakia5starakia%